

ringen ved en anden Ordning kunde komme noget lettere over Kritikken, men det kan nu ikke være det afgørende. Hvis det var saadan paa Rigsdagen, at det var nok, at Førerne talte, kunde vi afskaffe mindst Halvdelen af Medlemmerne her i Folketinget — der er nogle, der mener, at vi uden Skade kunde gøre det alligevel.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen i hans Egenskab af Medlem af Over-Skyldraadet angaaende de Forhøjelser, som Over-Skyldraadet foretager paa Ejendoms-skylden. Det ærede Medlem fremdrog det i Anledning af en Udtalelse, jeg havde fremsat paa de forenede jydsk Landboforeningers Delegeretmøde for nylig. Jeg sagde dér, at det saa mærkeligt ud at forhøje de Vurderinger, som vi foretog i 1923—24, med en 5—15 pCt. Det er jo enten hele Kommuner eller Dele af Kommuner eller maaske ogsaa hele Amter, hvor man forhøjer over en Bank, og naar man tager Hensyn til de Uretfærdigheder, der altid er ved en saadan Vurdering, betyder det en Forhøjelse af disse Uligheder og Uretfærdigheder med maaske 15 pCt. Det ser mærkeligt ud, fordi vi nu staar i en Prisfaldsperiode. Der er ingen Tvivl om, at der er meget lidt Handel med Landbrugs-ejendomme for Tiden, man staar afventende, man ved, at der kommer et Prisfald; det Prisfald af 30 pCt., der er kommet paa Landbrugsprodukter, skal naturligvis nedfælde sig paa Landbrugsejendommene i hvert Fald i nogen Grad, ja, i ikke saa ringe Grad. Og jeg mener jo, at Over-Skyldraadet i Virkeligheden arbejder paa et vanskeligt og spinkelt Grundlag, hvor de holder sig til en altid mangelfuld Salgsstatistik og til den Hartkornsansættelse, der, naar den bliver kontormæssigt behandlet, virker afgjort mere vildledende end vejledende, i alt Fald for en stor Del af Jyllands Vedkommende.

Jeg tvivler ikke om, som ogsaa udtalt paa Delegeretmødet, at det, der er sket, er lovligt, og Over-Skyldraadet kan meget vel forsvare det; men naar man tager Hensyn til, at Vurderingen af disse Ejendomme blev fastsat i 1923—24, paa et Tidspunkt, da Kronen stod i 62, mener jeg ikke, der er sund Sans i at forhøje det Antal Kroner, hvortil Ejendommen den Gang blev sat, nu, da hver Krone er 90 Guldøre værd, og nu under faldende Priser. Det maa jeg fastholde.

Flere ærede Talere har omtalt de Foranstaltninger, der er truffet til Mund- og Klovesygens Bekæmpelse. Det var

ganske naturligt, at der i Slutningen af Aaret 1923—24 ved Sygdommens Udbrud blev truffet skarpe og strenge Foranstaltninger for om muligt at hindre Sygdommens Udbredelse. Det maa erkendes, at det er mislykket. Nu har vi haft Sygdommen i to Aar, og der er desværre Udsigt til, at den vil holde sig nogen Tid endnu, hvor længe er der ingen, der kan vide. Under disse Forhold maa de Foranstaltninger, der den Gang blev truffet, lempes yderligere, end det allerede er sket, og er sket væsentlig paa Landboforeningernes Initiativ. De maa ogsaa ændres paa Grund af, at man kender saa lidt til Sygdommens Væsen og dens Udbredelsesmaade. Nu maa Baandene løses, for at Handel og Vandel, som man siger, kan gaa sin Gang, der kan ikke længere spærres for den fornødne Omsætning af Besætningerne, de offentlige Foranstaltninger maa indskrænkes ret betydeligt.

Var det saaledes, at Landmændene vidste, hvorledes de skulde forholde sig for at undgaa Sygdommen, skulde den nok forsvinde, fordi den Sygdom medfører meget store Tab. Man taler om de Tab, der paaføres Statskassen ved Foranstaltningerne, men det er kun en ringe Brøkdel af det Tab, Sygdommen paafører de Landmænd, hvis Besætninger angribes. Det er ganske rigtigt — det er ogsaa min Opfattelse —, at den nuværende Ordning er for dyr i Forhold til den Nytte, den gør. Der forestaar da ogsaa en Revision af Foranstaltningerne, og det er min Opfattelse, at man ved Samvirken mellem Veterinærvidenskaben, Landbrugsrepræsentanter og nogle forstandige praktiske Dyr-læger, som har haft med Sagen at gøre, vil kunne finde en Ordning, der er meget billigere og simplere, og som volder mindre Besvær, men som alligevel er betryggende.

Jeg vil gerne med et Par Ord omtale den nye tyske Toldlov. Vi maatte ogsaa før Krigen betale Told af de Varer, vi indførte i Tyskland. Ved Krigens Udbrud, da Tyskland trængte til Fødevarer, op-hævede Tyskland ganske disse Toldsatser for at faa det mest mulige af de Fødevarer, de havde Brug for. Nu efter Krigen ser vi, hvordan den nye tyske Republik optager Kejserrigets gamle Toldpolitik, endda i mere yderliggaaende og for os mere generende Skikkelse. Agrarerne og Industriens Mænd paatvinger den store Befolkning en Førdyrelse af de almindelige og nødvendige Fødevarer. Jeg skal eksempelvis nævne, at Kød i Hamborg er